

Ὁ νυκτερινὸς ἀπὸ πνεύσε βαρὺς καὶ δροσερὸς εἰς τὸ πρόσωπόν μου τὸ ἐξημμένον. Ἐφαίνετο δὲ ὅτι παρεσκευάζετο καταιγὶς. Τὰ μαῦρα νέφη ἐμεγεθύνοντο, εἰρπον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἀπαύστως μεταβαλλομένης τῆς ἀτμώδους περιμέτρου των. Αὐτὰ πυρετώδης ἐσκίρτα ἐν τῷ ζοφερῷ φυλλώματι τῶν δένδρων καὶ πού μακρόθεν πέραν τοῦ ὀρίζοντος ἐμυκάτο ὡς καθ' ἑαυτὴν βροντὴ ἀπειλητικὴ καὶ ὑπόκωφός. (ἀκολουθεῖ),

II. I. Φέρμιος

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

Προοίμιον ἐξ ἐφόδου. — Τὸ μέγα ἀθηναϊκὸν γεγονός. — Σύντομος γεωγραφία, κατὰ τὸ γεωγραφία. — Ἀστὴρ λαμπρὸν, ἔλα μ' ἐμὲ... — Μία σελήνη κάθε τόσον.

Ἰσπότε κοινὸν μὲ τὴν ἡδυπαθὴ Ἰταλίαν καὶ τὰ ἀνείμμενα τῆς διηγήμα-
τα. Ὅσαι ὥραιαι σεμνότυφοι ἐσπεύ-
σαν νὰ ἐρυθριάσουν ἀπὸ τοῦ τίτλου ἃς ἐπαναδώσουν τὸ γλυκὺ χρῶμα εἰς τὴν αὐγὴν καὶ ὅσοι σοδαροὶ γεννάει καὶ μυ-
στακίαι Ἰωσήφ ν' ἀνατριχιάσουν ἃς μὴ σπεύσουν νὰ ξεσχίσουν — φεύγοντες — τὸ ἐπανωφόρι των ἢ ἄλλο κανὲν ἱμάτιον. Τὸ «Δεκαήμερον», τὸ ἰδικὸν μας, δὲν εἶνε ἄλλο ἢ τὰ γνωστά σας «Χρονικά», μεταβα-
πτιζόμενα καὶ αὐτὰ εἰς τὴν κολυμβήθραν τῶν μεταρρυθμίσεων, ἃς εἰσάγει ἡ διεύ-
θυνσις τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου». Ὁ τί-
τλος ἴσως εἶνε τῇ ἀληθείᾳ ὅχι τόσον ἀ-
νάλογος πρὸς τὸ περιεχόμενον. Ἀλλ' οἱ τί-
τλοι ἔχασαν ὅπως γνωρίζετε προπολ-
λοῦ τὴν σημασίαν των, ἐξεδημοκρατικεύ-
θησαν, ἔγιναν κοινὸν κτήμα. Ποῖος ἔρω-
τᾷ ἢ ποῖος ἡξεύρει πλέον ἐν τῷ κόσμῳ, μὲ τὴν σημερινὴν ἀναστάτωση τῶν κοι-
νωνικῶν ὄρων, εἰς ποῖον ἀνήκει πράγ-
ματι ὁ τίτλος τὸν ὁποῖον φέρει καὶ εἰς ποῖον ὅχι, ποῖος εἶνε ἄξιος αὐτοῦ καὶ ποῖος μὴ, διατὶ τὸν φέρει αὐτὸς καὶ δὲν τὸν φέρει ἐκεῖνος; Καὶ ἐν τοιαύτῃ περι-
πτώσει, διατὶ τὸ πτωχὸν χρονογραφικὸν δελτίον μας νὰ μὴ περιδλνθῇ, μολονότι καμμίαν ἄλλην πρὸς αὐτὸ σχέσιν μὴ ἔ-
χον, τὸν βαρύν — μ' ὅλην τὴν νομιζόμε-
νην ἐλαφρότητα του — τίτλον τοῦ μεγάλου εἰς τὴν εὐθυμίαν καὶ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν μνημείου, ὅπερ ἡγεῖται ὁ πε-
ρίφημος φλωρεντινὸς συγγραφεὺς; Ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἕλληνες οἱ ταξιδεύοντες εἰς τὴν ξένην δὲν δυσκολεύονται ὅταν τοὺς κατέβῃ νὰ στολίζονται ἀνεξελέγκτως μὲ περιλαμπεῖς τίτλους πριγκίπων ἢ δου-
κῶν. Ἀς ὀνομάσῃ λοιπὸν καὶ ὁ χρονο-
γράφος τοῦ ἀνὰ χεῖρας περιοδικοῦ «Δε-
καήμερον» τὰς ἀπλᾶς ἐν ταῖς στήλαις ταύταις συνδιαλέξεις του πρὸς τοὺς ἀνα-
γνώστους περὶ τῶν γεγονότων τῆς ἡμέ-
ρας, τὰς πρὸς αὐτοὺς διηγήσεις του περὶ τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερόντων συγχρόνων συμβάντων, τὰς ἀνακοινώσεις τῶν ἐπ' αὐ-
τῶν στιγμιαίων ἐντυπώσεων καὶ ἀντιλή-
ψεων του. Διότι αὐτὸς εἶνε καὶ τοῦ με-
γαλονύμου τούτου δελτίου ὁ ταπεινὸς ὁκοπός. Καὶ βλέπετε, ὅτι τὸ πρῶγμα εἶνε ὀλίγῳ διαφορετικὸν ἀπὸ τὸ νὰ κάθεσαι ἐντὸς κήπου εὐθαλοῦς καὶ μυρόεντος, νὰ

ἔχῃς τριγύρω σου ὁμάδα εὐμόρφων καὶ ἐλευθερίων δεσποινῶν, καὶ νὰ διηγῇσαι πρὸς αὐτὰς ἢ νὰ σοὺ διηγοῦνται αὐταὶ ἐρωτικά ἐπεισόδια ἢ αἰσθηματικὰς ἱστο-
ρίας, πρῶτος ὅρος τῆς πρὸς ἐμφάνισιν περιβολῆς τῶν ὁποίων νὰ εἶνε τὸ μέχρις ὁμφαλοῦ ἐκστηθον καὶ τὸ ἔξωμον μέχρι νώτων. Ἀντὶ νὰ ἐξεγερθῇτε λοιπὸν, συμ-
παθῆσατε μᾶλλον, ὧ φιλεὺσπλαγχοὶ ἀ-
ναγνώσται, τὸν πρωτότυπον τοῦ «Ἀττι-
κοῦ Μουσείου» Βοκκάκιον, δεῖς δέ, ὧ ἐ-
λεήμονες ἀναγνώστριαί, σπεῖδατε κανὲν μαργαρίτινον δάκρυ ἐπὶ τῆς οἰκτρᾶς τύχης του!

✱

Εὐαγγελίζου, γῆ, χαρὰν μεγάλην! Ἡ ἑλληνικὴ δυναστεία ἀπέκτησε καὶ νέον βλαστὸν καὶ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος νέον ἡ-
γεμονόπαιδα. Ἡ Α. Β. Υ. ἡ πριγκίπισσα Σοφία ἔτεκεν αἰδίως υἱόν, ὅστις ἐνεφανί-
σθη εἰς τὸν κόσμον πλήρης ζωῆς, μετὰ σπουδῆς ἀξιοπαρατηρήτου. Διὰ τοῦ ἀρ-
τιτεύκτου τούτου διαδοχιδίου ἡ δημοφι-
λὴς βασιλικὴ ἡμῶν οἰκογένεια ἀναδεικνύ-
εται ἤδη μία τῶν πολυαριθμοτέρων ὄν-
τως ἐν Εὐρώπῃ. Μετ' αὐτοῦ οἱ ἀρρενες αὐτῆς γόνοι ἀνέρχονται, ἂν δὲν ἀπατώ-
μαι, εἰς ἡμίσειαν δωδεκάδα, πάντα δὲ τὰ μέχρι τοῦδε τέκνα προσεγγίζουν εἰς τὴν ὀλόκληρον. Τὸ φαινόμενον εἶνε ἀληθῶς ἄξιον πολλοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀποκτᾷ δὲ μείζονα σημασίαν φέρον καὶ ἀκουστικὸν τὸν νοῦν εἰς σύγκρισιν πρὸς τὴν πρώτῃν βασιλεύσαν ἐν Ἑλλάδι οἰκογένειαν. Ἀν ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ κοινωνιολογικὴ θεω-
ρία, ἡ θέλουσα νὰ ἐκθρονίσῃ τὴν πα-
λαιάν περὶ ἀνωτέρας τῶν γυναικῶν προ-
νοίας καὶ διευθύνσεως αὐτῶν πίστιν, ἀνάγους δὲ πάντα τὰ κατὰ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ζῶν εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῶν δια-
φόρων φυσικῶν νόμων, ἀληθεύῃ, εἰς τὰς μελέτας αὐτῆς ἔπρεπεν ἴσως νὰ συμπε-
ριλάβῃ ἀφεύκτως καὶ τὰς μεταξὺ τῶν δύο τούτων δυναστειῶν ποικίλας διαφο-
ρὰς ἐν σχέσει πρὸς τὰς τύχας τοῦ τόπου ὃν ἐκλήθησαν νὰ κυβερνήσωσιν. Ἐκ τῶν διαφορῶν τούτων κυριώτεραι εἶνε βεβαίως ἡ πλήρης ἀντίθεσις τοῦ χιμαρικοῦ καὶ ὀνειροπόλου χαρακτῆρος ὅστις διέκρινε τοὺς προκατόχους πρὸς τὸν ὅλως θετικὸν καὶ νηφάλιον τῶν διαδεχθέντων αὐτοῦς. τὸ ἀπολυταρχικὸν τοῦ ἡθους καὶ τὸ δε-
σποτικὸν τῆς διαθέσεως τῶν πρώτων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀπλοῦν, συντη-
ρητικὸν καὶ λαϊκὸφρον τῶν δευτέρων. Ἡ πρὸς τὸ ὑπάρχον ἑλληνικὸν κράτος πε-
ριφρόνησις ἐκείνων καὶ ὁ πρὸς ἀκατά-
σκευόν τι ἰδανικὸν τοιοῦτο ἔρως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν εἰς τὸ ὑπάρχον προ-
σῆλωσιν τούτων, καὶ πλεῖστα ἄλλα εἰς τὸν ἡθικὸν κόσμον ἀνήκοντα. Ἀλλ' ἐκ τῶν ὀλιγώτερον περιέργων καὶ ἀξιολόγων δὲν εἶνε βεβαίως καὶ ἡ ἀλλόκοτος φυσιο-
λογικὴ ἀκόμη διαφορά τῆς παντελοῦς στερητικότητος τῆς προὑπαρξάσης δυνα-
στείας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν φιλοτιμίαν τῆς ὑπαρχούσης ν' ἀναδειχθῇ αὐτὸ τοῦ-
το κοινικαὶδεῖς τὴν γονιμότητα.

✱

Τὸ χαρμόσυνον συμβάν τῆς γεννήσεως τοῦ νέου ἡγεμονίδου ἐωρτάσθη προσή-

κόντως, μολονότι ἴσως ὅχι ὅσον ἔπρεπε μεγαλοπρεπῶς ὡς ἐκ τοῦ ὀλίγον ἀπροό-
πτου τῆς ἐπελεύσεως του. Προσέχως ὁ-
μως ἡ βάπτισις αὐτοῦ θὰ γίνῃ ἀφορμὴ νέων βεβαίως ἑορτῶν, πολὺ ἀξιολογωτέ-
ρων. Καὶ τοῦτο μοῦ φέρει παραδόξως εἰς τὸ πνεῦμα τὴν ἀρκετὰ πρωτότυπον σκέ-
ψιν, τί νερόν ἄραγε μέλλει νὰ περιέχῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ κολυμβήθρα εἰς ἣν θὰ ἐμβαπτισθῇ ὁ μέλλων μίαν φορὰν Ἑλ-
λην βασιλεὺς. Ἀν τὸ νερόν αὐτὸ θὰ εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πίνω καὶ διὰ τοῦ ὁποῖου πλύνομαι αὐτὰς τὰς ἡμέρας, καὶ μετ' ἐμοῦ πιστεύω καὶ ὅλοι οἱ ἀθηναῖοι, ἔχω τὸ θάρρος νὰ διακηρύξω ὅτι ἡ πρῶ-
τη πρὸς τὰ πράγματα τῆς πατρίδος του σχέσις δὲν θὰ τοῦ φανῇ διόλου εὐχάρι-
στος. Καθ' ὅσον γνωρίζω, τὸ νερόν πίνει κανεὶς πανταχοῦ τῆς γῆς διὰ νὰ δροσι-
σθῇ καὶ καταπαύσῃ τὴν δίψαν του, πλύν-
νεται δὲ δι' αὐτοῦ ὅπως καθαρισθῇ. Ἐν-
τούτοις δὲν κατάρθωσα ἀκόμη νὰ ἐννοή-
σω πῶς εἶνε δυνατόν νὰ δροσισθῇ κανεὶς μὲ τὸ ἀγνώστου εἶδους καὶ χρώματος θο-
λὸν καὶ ἀπαίσιον τὴν θέαν ὑγρὸν ὅπερ προχέει ἡ βρύσις μου, λουτρά δὲ διὰ λά-
σπης πρὸς καθαρισμὸν δὲν εἶχα ἀκούσῃ ἀκόμη. Εὐτυχῶς, ἔγινε τέλος καὶ ἡ λίαν ὠφέλιμος αὐτῇ ἀνακάλυψις, ἥτις ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι χρεωστέεται κατὰ πάν-
τα εἰς τοὺς συγχρόνους ἀθηναίους. Ἐν-
τοσοῦτο, πολὺ ὑποπτεύω ὅτι πρὸ αὐτῶν τὴν εἶχαν ἐφεύρῃ καὶ γνωστά τινα καθά-
ρια τετράποδα, μὲ ἐστριμμένην οὐράν.

✱

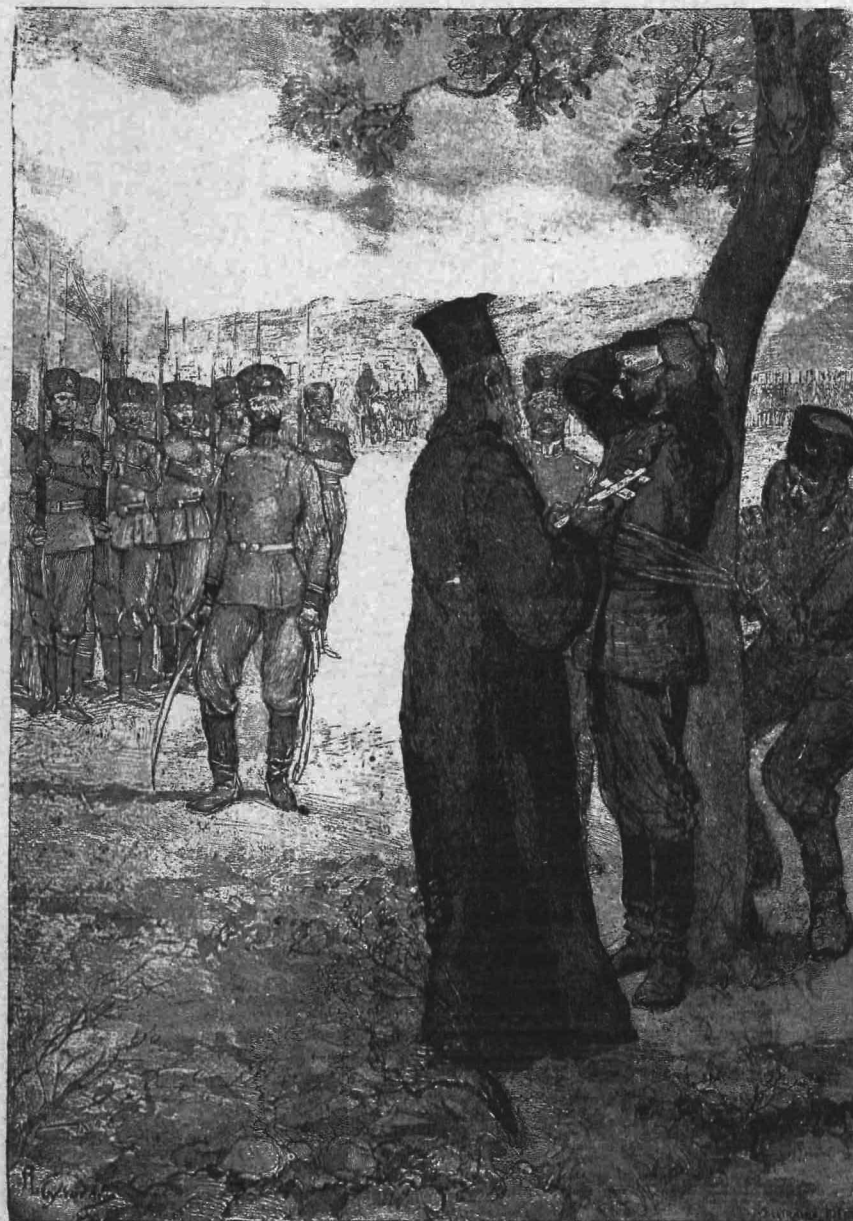
Τί γλυκύς, τί λαμπρός, τί ζωηρός, τί φεγγοδόλος εἶνε ὁ νέος αὐτός ἀστήρ, ὁ ἐμφανιζόμενος κάμποσον καιρὸν τώρα ἐκάστην νύκτα ἀπὸ τοῦ Ὑμντοῦ! Μόλις ἐπέλθῃ καλὰ - καλὰ ἡ σκοτεινὴ βασιλεύσα, ἀνατέλλει βραδέως καὶ αὐτὸς ὀπίσω τοῦ γραφικοῦ βουνοῦ καὶ ἀρχίζει σιγὰ - σιγὰ τὸ ταξίδι του ἀπὸ τὰ κελαινὰ τοῦ οὐρα-
νοῦ κέλευθα καὶ δὲν χάνεται μέχρι τῆς πρωίας. Δὲν ἡξεύρω ἂν ἀπατώμαι, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἔως τότε δὲν ἔχω ἰδῆ ποτὲ ἀστὴρ, τόσῳ πλούσιον εἰς φῶς, τόσον ἀφειδὲς εἰς αἴγλην, τόσον ροτσχιδικὸν εἰς ἀργυρὰς ἀκτῖνας, τόσον θαυμάσιον εἰς εὐμορφίαν. Μὲ τὴν ζέσθην τοῦ ἐφετεινοῦ θέρους δὲν ἡξεύρω τίποτε μᾶλλον ἀνακου-
φιστικὸν ἀπὸ τὴν θέαν του, τὸ εὐρίσκω σχεδὸν τὸ καλλίτερον δροσιστικόν, καὶ τα-
κτικὰ κάθε βράδυ τὸ ἔχω ἀντίκρυ μου, τὸ παρακολουθῶ δι' ὅλης τῆς πορείας του, τὸ βλέπω νὰ μοῦ προσμειδῇ ἀπὸ τοῦ ὕψους του, καὶ κινδυνεύω νὰ ἐρωτευθῶ τὴν ἀστρονομίαν καὶ τὸν κ. Αἰγινήτην καὶ αὐτὸν τὸν κ. Κοκκίδην. Καὶ τόσον μὲ ἔχει ἀπὸ τινος κατακτῆσθαι, ὥστε ἐνόμισα ἀπαραίτητον νὰ τὸ προσκυνήσω κ' ἐντύ-
πως καὶ νὰ καταθέσω πρὸ αὐτοῦ τὴν σμύρναν καὶ τὸν λίθανον τοῦ χρονικοῦ τούτου. Δὲν ἡξεύρω ἂν αἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν τίποτε περὶ αὐτοῦ καὶ ἂν τὸ κατέλεξαν μεταξὺ τινῶν οἰωνῶν, οὐς ἀ-
νέφεραν ὡς συνοδεύσαντας τὴν γέννησιν τοῦ νέου βασιλόπαιδος. Κάπου ὅμως νο-
μίζω νὰ εἶδα γραφόμενον ὅτι εἶνε ὁ ἀστήρ τῶν Μάγων. Οἱ Μάγοι, ἢ καλλίτερα αἱ Μάγοι αὐτοί, εἶνε βεβαίως μόνον αἱ ἀθά-

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΙΩΑΝΝΟΥ

Ίατρος. — Ἀποθανὼν τῇ 21 Ἰουνίου.

Ξυλογρ. Ν. Οἰκονομοπούλου ἐκ φωτογραφ. Γ. Μωραίτου.

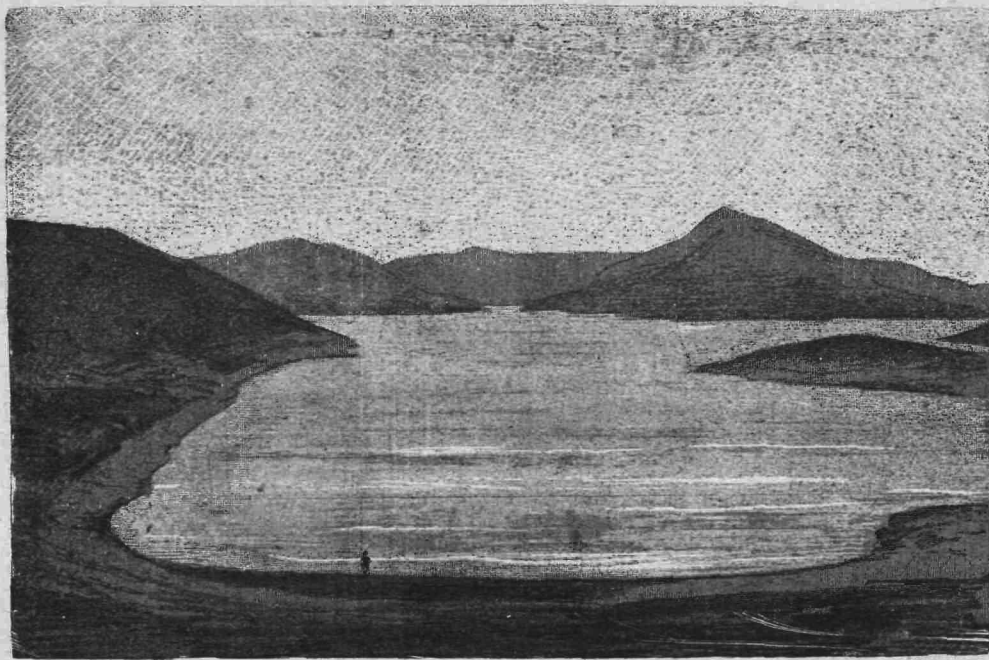
Ο ΤΟΥΦΕΚΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΙΤΣΑ

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΣΑΓΙΑ

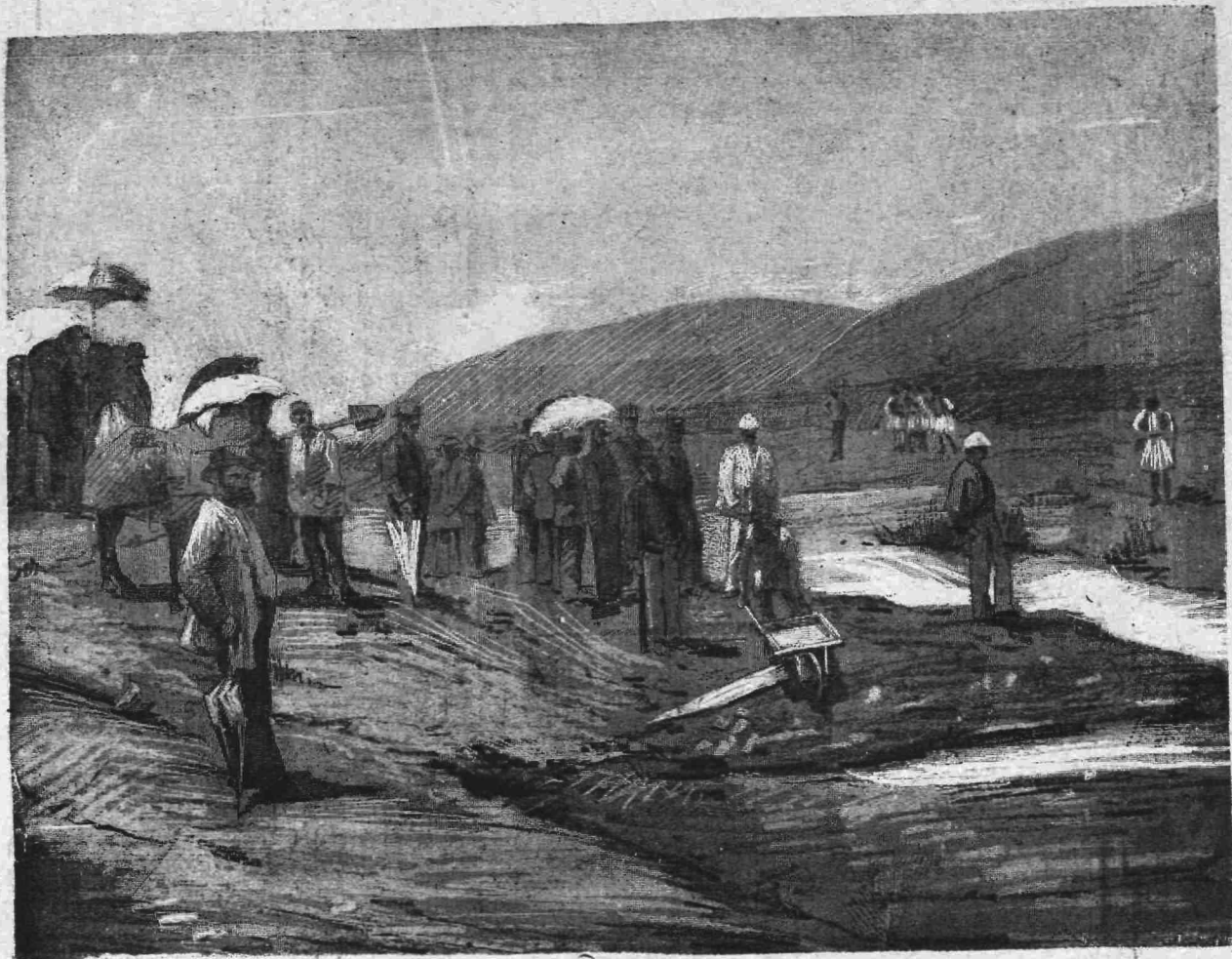
Ἡ λαβοῦσα τὸ Ράλλειον βραβεῖον ἐν τῷ Ἀρσακείῳ.

Σχεδίασμα Φωκά. — Ἐκ φωτογραφίας Ἀδελφῶν Κάντα.

Η ΛΙΜΝΗ ΥΛΙΚΗ

Σχεδίασμα Φωκᾶ. — Ἐκ φωτογραφίας ἡμετέρου ἀνταποκριτοῦ.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΚΩΠΑΙΔΟΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Σχεδίασμα Φωκᾶ. — Ἐκ φωτογραφίας ἡμετέρου ἀνταποκριτοῦ.

νατοι αττικάι νύκτες μας, τῶν ὁποίων τὸ ἄστρον αὐτὸ εἶνε τὸ ὠραιότερον σὺν-
λίσμα.

✱

Μία σκέψις κάθε τόσον, δυναμένη νὰ
χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ὑπόδειγμα δι' Ἐγχει-
ρίδιον Λογικῆς:

«Κατὰ τὸ γνωστὸν λόγιον, τὰ μεγάλα
πνεύματα συναντῶνται. Ἀλλὰ κατὰ τὸ
ἄλλο πάλιν γνωστὸν λόγιον, τὰ βουνὰ
δὲν συναντῶνται ποτέ. Ἀρα, τὰ βουνὰ
δὲν εἶνε μεγάλα πνεύματα».

Καιροσκόπος

ΑΛΙΕΥΤΙΚΑ ΕΝΘΥΜΗΜΑΤΑ

Εἰσέρχομαι συνεχῶς εἰς τὴν τετρά-
πλευρον δημοτικὴν ἀγορὰν τῆς πό-
λεώς μας· εἰσέρχομαι δὲ διότι μὲ θέλ-
γει ἐκεῖν· ἢ εἰς κοφίνους καὶ ἐπὶ τῶν μα-
κρῶν τραπεζῶν ἐκθεσίς τῶν ἰχθύων. Τὰ
ψάρια τῆς ἀγορᾶς μοῦ ἐξεγείρουν θαλασσι-
νὰς ἀναμνήσεις παρῶν χρόνων, ἀναμνήσεις ἄλλων πόλεων καὶ ἄλλων χω-
ρῶν, ἃς δὲν κατῴρθωσεν νὰ θαμβώσῃ ἀκόμη
ὁ κονιορτὸς τῶν κλαδικῶν μὲν ἀλλὰ καὶ
κονισαλέων Ἀθηνῶν. Οἱ σπαρταρίζοντες
ἰχθεῖς μὲ φέρουν πολὺ πέραν τῶν τεσσά-
ρων τοίχων τῆς ἀγορᾶς, εἰς τὴν θάλασ-
σαν, καὶ ἐξ αὐτῆς εἰς τὴν μελαγχολικὴν
Βενετίαν, εἰς τὴν τραλλὴν Νεάπολιν καὶ
εἰς τὴν ἀχαρτὴ Ρωσσίαν, ἐνθα ἐν ἀπολαύ-
σει εἶδον ἄλλοτε τοὺς ψαράδες μὲ τὰς
τράτας τῶν καὶ ἐδέχθη τὸ μειδίαμα
ξανθοῦ ψαροπούλας. Τὰς ἐνθυμοῦ-
μαι τὰς γλυκείας ψαροπούλας μὲ τὰ κον-
τὰ τῶν φορέματα, μὲ τὰ χονδρὰ ξυλοπέ-
διλα, μὲ τὴν ἐρυθρὰν μανδύλαν ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς, ἐξ ἧς ἔχυνοντο οἱ χρυσοὶ ἢ οἱ
μελανοὶ βόστρυχοι, καὶ ἥστροπτον δύο
καταγάλανα ἢ δύο κατάμαυρα μάτια, με-
λανώτερα ἀπὸ τὴν νύκτα καὶ λαμποβο-
λοῦντα πλεῖστον ἀπὸ τὸν ἥλιον, ὅλαι
αὐταὶ αἱ εἰκόνες, χαρίσσαι καὶ ζῶνται
μοὶ ἐπανέρχονται εἰς τὴν μνήμην ἐπὶ τῇ
θέᾳ τῶν ἰχθυοπωλείων μας. Τὰς εἰκόνας
ταύτας τὰς περιέβαλε πρὸ πολλοῦ μὲ τὰ
θέληντρά της ἢ ποίησις, διότι νομίζομεν
ὅτι δὲν ὑπάρχει ποιητὴς, ὅστις δὲν ἐτρα-
γοῦδῃ τοῦ ψαρᾶ τὸν τρικυμῶδη ἐν τῇ
θαλάσσῃ βίον, ἢ τὴν γαλήνην τῆς καλύ-
δης του, ἐξῶθεν τῆς ὁποίας ἀπλόνονται
τὰ πλεμάτια, ὑψοῦνται εἰς πυρα-
μίδα αἱ κῶπαι, καὶ τοποθετοῦνται οἱ κό-
φιοι, οὓς ὁ καπνίζων τὴν πίπαν του,
παρὰ τὸν αἰγιαλόν, ἀλιεύς, ὄνειροπολεῖ
γεμάτους· δὲν ὑπάρχει ποιητὴς ὅστις δὲν
ἔψαλε πάντα ταῦτα. Ἐχουν τόσον ποίη-
σιν μέσα τῶν, τόσον γλυκύτητα ἐνστα-
λάζουν ἐν τῇ ψυχῇ, τόσον ἁρμονίαν πα-
ράγουν ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν, ὥστε, δὲν δύ-
νεται ὁ φύσει καλλιτέχνης ποιητὴς, νὰ
παρίδῃ τὸν εἰδυλλιακὸν βίον τῶν τέκνων
τούτων τῆς θαλάσσης, ὃν ἐπιστέφει ὁ
ἔρως καὶ ἀγιάζει ἡ ἐργασία. Μήτε ὁ ζω-
γράφος· ποῦ νὰ τὸν ἀφήσῃ ὁ χρωστὴρ τοῦ
καλλιτέχνου· ποῦ θὰ εὕρῃ ὠραιότερας
συνθέσεις ἀπὸ τὴν καλύδην τοῦ ψαρᾶ,
μὲ τὸ μικρὸν ἀνυπόδητον παιδάκι του

ἐξω καὶ ὀλίγον ὀπισθεν μὲ μίαν εὐμορ-
φὴν ψαροπούλαν, ἥτις βλέπει τὸν γαλα-
νὸν αἰγιαλόν, μὲ ἐλπίδα καὶ μὲ πόθον,
διότι ἐκεῖ πέραν πλανᾶται, ζητῶν τὸν
ἄρτον τῆς οἰκογενείας του ὁ σύζυγός της
καὶ ὁ πατὴρ τοῦ τέκνου της.

✱

Ὁ ψαρᾶς ὅπως καὶ ὁ ἀληθὴς κυνηγὸς
εἶναι τέκνα τῆς φύσεως. Αὐτὴ τοὺς ἀνα-
πτύσσει, αὐτὴ τοὺς τρέφει. Τῶν πόλεων
αἱ στεναὶ ὁδοὶ δὲν τοὺς πληττοῦν, ἢ πνι-
γνῶν τῶν ἀτμόσφαιρα δὲν τοὺς μαραίνει·
ἢ θάλασσα καὶ τὰ βουνὰ, οἱ κάμποι καὶ
τὰ ἀκρογιάλια, τοῖς δίδουν τὰ ρόδα εἰς
τὴν μορφήν, τὴν λάμπιν εἰς τοὺς ὀφθαλ-
μούς, τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη. Ἡ εὐτυ-
χία τῶν πληροῦται μὲ μίαν συναγρίδα,
μὲ ἓνα μόνον λαγῶν. Ὡς, τι ἀξίζουν τὰ
δύο ταῦτα θηροῦματα δι' αὐτοὺς, δὲν
ἀξίζουν ὅλαι αἱ μετοχαὶ τοῦ Λαυρίου καὶ
τῆς Πιστωτικῆς. Ὅ, τι ἀξίζει ἓνα πρι-
μο ἀεράκι, μὲ τὸ κελάρισμα τοῦ κύμα-
τος, ὅπερ φέρει μακρὰν τὴν λέμβον ἀπὸ
τῆς παραλίας, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἀλιεύς θὰ
ἀγρεύσῃ τὸν ἄρτον τῆς οἰκογενείας του,
δὲν ἀξίζει οὔτε ἄσμα τῆς Πάτης, οὔτε τῆς
Μαρτσέλλας Λέμπριχ οἱ λαρυγγισμοί. Ὅλα
ταῦτα ἅτινα συγκινοῦσι παρ' ἡμῖν τοὺς
ἔχοντας νὰ ἐπιδείξωσιν εἰς τὴν κοινω-
νίαν ὡς μόνον ἀξίαν τὴν γοργότητα τῶν
ποδῶν τῶν εἰς τοὺς χοροὺς ἢ τὴν ἄκραν
τοῦ σιδηρωμένου μυστακός τῶν, καὶ ἐπα-
ναλαμβάνουσιν ὡς ἰδίας εὐφυσιολογίας, ὅ, τι
ἀνέγνωσαν εἰς τὸ πρῶτον τυχὸν γαλλικὸν
ἡμερολόγιον, εἰς τὸν ψαρᾶ, τὸ ἀγνὸν
τοῦτο τέκνον τῆς φύσεως, τὴν παραμι-
κρὰν δὲν ποιοῦσιν ἐντύπωσιν. Ποῖον δύ-
νεται νὰ συγκινήσῃ ἡ τέχνη, ὅταν τὸν
ἔχῃ ἀπορροφῇ ἡ φύσις· εἰς δὲ τὸν ψα-
ρᾶν τὸν ζήσαντα ἐν τῇ φύσει ὅλα ταῦτα
φαίνονται κωμικότητες. Ἐχει ἡ φύσις
ἀπολαύσεις, ἃς δὲν δύναται οὔτε ἡ αἰγλή
τῶν αἰθουσῶν, μὲ τοὺς γυμνοὺς ὤμους
τῶν ἄνδρῶν δεσποινῶν καὶ τὰ ροδιὰ με-
ιδίαμα τῶν κορασίδων, οὔτε ἡ τύρβη
καὶ ὁ θόρυβος τῶν πόλεων νὰ προσεγγί-
σῃ. Ὅλα ταῦτα ἐγεννῶντο ἐν ἡμῖν ὅτε
πρὸ τινοῦ διηρχόμεθα τὴν ἡεροσκεπῇ
κεντρικὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως, καὶ ἐδλέ-
πομεν ἐν παρατάξει τοὺς ἰχθυοπώλας
μας μὲ τὰς καταβιδασμένας ρεμπόυ-
πλικας, μὲ τὰ ἀνδρικά καὶ ἀρειμάνια
πρόσωπά των καὶ μὲ τὰ εὐρέα, ὡς Ρώ-
σων οὐσάρων, στέρνα των.

Βεβαίως οἱ ἰχθυοπῶλαι τῆς ἀγορᾶς μας,
οἱ ἐπαγγελματίαι οὗτοι, οἱ ἔμποροι, δὲν
εἶναι οἱ ποιητικοὶ ψαράδες, οἱ ζῶντες μὲ
τὴν λέμβον τῶν μόνον καὶ μὲ τὸν ἔρωτα,
οἱ ἀγαπῶντες πλεῖστον τὴν θάλασσαν
ἀπὸ ὅλας τὰς ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου·
ἀλλὰ καίτοι ἐν τῇ φύσει αὐτῶν ὑπάρχει
μεγάλῃ διαφορὰ, ἐν τούτοις ἐν τῇ ἐργα-
σίᾳ τῶν ὑπάρχει συνάφεια· διὸ ὡς ἰχθυο-
πῶλαι εἶναι τὸ συμπληρῶμα τῶν ψαρά-
δων, ἀντιπροσωπεύουν τὴν πραγματικό-
τητα ἐν τῷ ἐπαγγέλματι των. Ὅλοι αὐ-
τοὶ οἱ παριστάμενοι ἔτοιμοι ἀνὰ πᾶσαν
πρωτὰν πρὸ τῆς τραπέζης τῶν ἰχθυοπω-
λείων των, ἀνακρούοντες τὰς παλάν-
τζας καὶ θορυβοῦντες μανιωδῶς, μὲ

τὰ χυδαῖα καλαμπούρια των κα-
μὲ τὰ κόκκινα ζωνάρια των, ἔχουσιν
ὅλην τὴν τραχύτητα τῶν ναυτικῶν, χω-
ρὶς νὰ ἔχωσι καὶ τὴν ἀγαθότητά των καὶ
τὴν εὐκρίνειάν των. Εἶναι μᾶλλον ἔμ-
ποροι. Ὁ ψαρᾶς ρίπτεται εἰς τὸ πέλαγος
ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἐξ
ἀνάγκης· ὁ ἰχθυοπῶλης εἶναι ἐπαγγε-
ματίας, ἔμπορος, ὃχι βεβαίως λεπτὸς μὲ
μειδίαμα καὶ μὲ ὑποκλίσεις. Εἶναι ἔμ-
πορος τῆς παλάντζας, ἔμπορος ἀξε-
στος, ἀλλὰ ἐργατικὸς καὶ δραστήριος,
ἀνατολίτης ἀκόμη, διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἐλ-
κύνων, κατὰ τὰς περιστάσεις, τὴν πελα-
τείαν του μὲ τὰς κραυγὰς ἢ καὶ μὲ τοὺς
γρόνθους. Οἱ ἰχθυοπῶλαι πολλάκις διαμ-
φισθῆντοσιν τὸν ἀγοραστὴν διὰ τρόπον
πολλάκις θέτοντος εἰς δυσκολωτάτην θέ-
σιν αὐτὸν καὶ ἐνίοτε δεχόμενον τὰς ὑ-
βρεις, ἃς ἐπρόκειτο νὰ ἀμείψωσι μεταξὺ
τῶν οὗτοι. Ὅπως εἰς ὅλα μας οὕτω καὶ
ἐν τοῖς ἰχθυοπωλείοις μας εἴμεθα ἀκόμη
ἀρκετὰ ἀπομακρυσμένοι τῆς Δύσεως.
Εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Εὐρώπης ἢ τάξεις
τῶν ἰχθυοπωλῶν εἶναι ἀρκετὰ πεπολιτι-
σμένη· πολλαχοῦ τῶν τάξεων τούτων μέ-
ρος ἀποτελοῦσι γυναῖκες. Ἐν Νεαπόλει,
Βενετίᾳ καὶ Παρίσις καὶ ἐκ τῶν δύο
φύλων ἐπαγγέλλονται τὴν ἰχθυοπωλίαν ἐν
Ρωσσίᾳ, ὁπλαδὴ ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Εὐρώ-
πης, ἐνθα γίνεται ἡ μεγαλειτέρα ἀλιεία,
τὴν ἰχθυοπωλίαν τὴν κατέχουσιν ἀπο-
κλειστικῶς αἱ γυναῖκες. Γυναῖκες προ-
σελκύουσιν πλεῖστον ἀπὸ τοὺς ἰχθύς
των τοὺς ἀγοραστάς.

✱

Αἱ γυναῖκες ἐκπληροῦσι τὸ ἔργον τοῦτο,
διότι οἱ σύζυγοι αὐτῶν καταγίνονται εἰς
τὴν ἀλιείαν ἐν ταῖς θαλάσσαις καὶ τοῖς
ποταμοῖς. Ἐκεῖ ἡ ἀλιεία ἔχει φθάσει εἰς
περιωπὴν. Διὰ τὴν ἀλιείαν διοργανοῦνται
ἐκστρατεῖαι καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς
λέξεως· δὲν βλέπει τις τὰς ἀπομεμονω-
μένας καλύδας μὲ τὰ πλεμάτια ἢ τὰς
τράτας τῶν Νεαπολιτῶν, μὲ τοὺς ἐρυ-
θοσκοῦφους ἀλιεῖς. Αἱ τάξεις τῶν ἀ-
λιέων εἶναι διάφοροι· εἶναι οἱ χειμερινοὶ
καὶ οἱ θερινοὶ ἀλιεῖς. Τὸν χειμῶνα ἡ
ἀλιεία ἔχει τὴν πρωτοτυπίαν της, τὰ
θαύματά της. Μόλις ὁ πάγος καλύψῃ
τὰς λίμνας, καὶ τὸ πάχος αὐτοῦ εἶναι
τόσον, ὥστε νὰ δεικνύῃ ἀσφαλῆ τὴν
διάρκειαν αὐτοῦ, χιλιάδες οἰκογενειῶν
ἀφίνουσι τὰς πόλεις καὶ ἐγκαθίστανται
εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ Ἀζοφικὴ, ἡ Λαδό-
γα, ἡ Κασπία καὶ ὅλαι αἱ ἀπέραντοι λί-
μναι γίνονται κατοικίαι ἐντὸς τριῶν
ἡμερῶν, κατασκευάζονται χωρία, κῶμαι
καὶ πόλεις ἀκόμη. Ἐν Ἀζοφικῇ μάλιστα
κατοικοῦσι περὶ τὰς 70 ἢ καὶ 100,000
ἀνθρώπων ἐν αὐτῇ. Αἱ χιλιάδες λοιπὸν
αὐταὶ ἐγείρουσι καλύδας, στήνουσι πύ-
ραυνα, προμηθεύονται ὅλα τὰ μέσα,
ἅτινα προφυλάττουσιν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ
ψύχους.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Θ. Βελλιανίτης